

[Aase Olesen]

Baggrunden for de tre forslag, som blev fremsat af den daværende socialminister, Ritt Bjerregaard, den 4. november, og som skulle have været førstebehandlet fredag den 13. november, altså dagen efter at regeringen gik af, var jo en fælles opfattelse af hos de partier, som stod bag socialindkomsten, at vi her havde en lille gruppe på 3.000-4.000 pensionister, som var blevet ramt på en måde, vi og ingen andre havde tilsigtet. Det drejer sig om indregning af formuetillægget i socialindkomsten af formuer, som i disse tilfælde ikke giver noget afkast. Det er to-familieshuse, det er de såkaldt blandede ejendomme og landbrugsejendomme, og forslaget går som bekendt ud på at ændre ejerboligfradraget ved beregningen af socialindkomsten for disse pensionister, hvis pension er indtægtsreguleret.

Jeg vil gerne sige til den nye socialminister, at jeg tror ikke, det er muligt fuldstændig at undgå fejl i ny lovgivning, men det må så også medføre, at vi er parat til at ændre lovgivningen, når det klart kan påvises, at der er tale om utilsigtede virkninger, og det synspunkt har de fire tidligere forligspartier stået sammen om. Jeg håber, at det fortsat vil være tilfældet, og at det også omfatter socialdemokratiet. Jeg vil derfor bede socialministeren om her fra talerstolen at bekræfte, at disse forslag vil blive fremsat snarest, og jeg beder socialministeren om at gøre det, ikke først og fremmest af hensyn til os, men først og fremmest af hensyn til de pensionister, som nu i over et halvt år har haft god grund til at regne med, at denne lovgivning kom hurtigt gennem folketinget. Sker det ikke, og sker det ikke meget hurtigt, vil det radikale venstre fremsætte de forslag, som regeringen selv har udarbejdet, og arbejde for at skabe det fornødne flertal for disse fornuftige og rimelige forslag. Vi tror faktisk ikke, at det vil være særlig vanskeligt at skabe dette flertal, og jeg beder altså om, at det må indgå i socialministerens overvejelser omkring det lille ord »eventuelt«.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Der har været talt en del om arbejdsløsheden i dag, og det er naturligvis med god grund. Jeg bemærkede, at også redegørelsen handlede meget om at klare noget på ungdomsarbejdsløshedsproblemet. Men jeg har også læst, hvad der videre står i lovkatologet,

og kan se, at det i hvert fald tager sin tid, for nogle af tingene kommer til at virke i praksis. Det kan man beklage lidt, for det er jo netop nu, vi står i en helt utålelig situation med så mange arbejdsløse.

Jeg plejer gerne at kigge lidt i både lovkatolog og redegørelse for at se, om ikke der skulle have sneget sig nogle få ord ind om kvindernes situation her i landet, men jeg må sige, at traditionen tro er der vist ikke ofret mange ord på dette område i redegørelsen.

Jeg vil gerne sige et par ord om en gruppe, som ikke råber op, og som ikke besætter huse. Det er en gruppe, der hedder den typiske arbejdsløse her i landet. Det er nemlig en ung kvinde, ufaglært, enlig med et barn. Hvordan kommer hun ud af denne fastlåste situation, hun er i efter flere ledighedsår måske? Hun har børnepasningsbesvær. Det vil sige, at ofte er hendes tilbud til barnet en dagpleje, fordi der mangler daginstitutioner, en dagpleje, som ligger langt fra hjemmet, uddannelsen eller arbejdspladsen. For det andet skal hun, hvis hun overhovedet overvinder det besvær, ud og klare en 8 timers arbejdsdag for bagefter at skulle af sted efter barnet langt væk fra hjemmet, og så skal hun hjem til det øvrige arbejde. En sådan arbejdsdag bliver jo let på en 8-10 timer alene i arbejdstid og transporttid, og vi ser, at mange opgiver, sådan som tingene tager sig ud for dem. De opgiver efter nogle dage. Her vil jeg godt have lov til at indskyde, at jeg har bemærket mig, at der i forbindelse med ungdomsgarantiordninger osv. har været talt om sanktioner over for dem, der ikke vil tage arbejde. Jeg vil bede: vær opmærksom på disse problemer, for der er ingen rimelighed i at forlange, at nogen efter at have siddet hjemme uden at have haft ansvar og uden at have haft arbejde pludselig bliver kastet ud i 11 timer uden for hjemmet og alt, hvad det medfører. De vil gå i stykker, og dem må vi ikke lave sanktioner over for; hvilke skulle der i givet fald også være tale om? De fleste af denne gruppe er jo på bistandshjælp.

Nej, sådan en pige skal have mulighed for at blive sluset stille og roligt ud i enten arbejdslivet eller en uddannelse, og det, jeg vil efterlyse, er, om ikke der kunne igangsættes nogle forsøg i den sociale sektor, forsøg, som ikke mindst den tidligere socialminister har talt om. Nogle forsøg måske med en kort eller forholdsvis kort kursusperiode, hvor der